

Arrest

nr. 47 222 van 12 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juni 2002 en heeft zich op 10 juni 2002 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 16 september 2002 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf, omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven binnen de maand aan de oproeping noch aan de vraag om inlichtingen. Verzoeker kwam opnieuw het land binnen op 19 augustus 2009 en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 20 augustus 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 30 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 9 maart 2010 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de beslissing niet naar feiten is gemotiveerd en derhalve het aangehaalde middel schendt, en de beslissing verzoekende partij niet in staat stelt kritiek uit te oefenen o.m. wat betreft de interne rechtmatigheid, zodat de beslissing vernietigd dient te worden.

2.2. In een tweede middel beperkt verzoeker zich tot de stelling dat “*de aangevochten beslissing (...) in gebreke (blijft) het dossier van verzoekende partij te onderzoeken*”.

2.3. De beslissing is genomen op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.”

De Raad stelt vast dat verzoeker een eerste keer werd opgeroepen voor verhoor op 9 februari 2010 en dat hij dezelfde dag een medisch attest indiende. Het Commissariaat-generaal stuurde aangetekend naar verzoekers nieuwe gekozen woonplaats sinds 25 september 2009, namelijk avenue du missionnaire 27, 1070 Anderlecht (adm. doss., stuk 8), een nieuwe oproeping voor verhoor op 9 maart 2010 (adm. doss., stuk 5). Verzoeker kwam op 9 maart 2010 niet opdagen en deelde ook geen geldige reden mee ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

De verwerende partij heeft in toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet verzoeker op correcte wijze opgeroepen, hetgeen overigens door verzoeker niet wordt betwist. Aangezien verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, heeft de commissaris-generaal op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet correct besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad is van oordeel dat uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, dit eigengereid optreden van verzoeker blijk geeft van een desinteresse in de gevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet. Dit klemmt des te meer nu verzoeker ook in het

verzoekschrift niet de minste rechtvaardiging geeft voor zijn afwezigheid op het verhoor van 9 maart 2010.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, kunnen de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen, namelijk (1) dat verzoeker het onmogelijk maakt te oordelen of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en (2) zijn gedrag blijkt geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze motieven te weerleggen.

Tot slot wijst de Raad erop dat hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die niet kan worden hersteld door de Raad, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS